

K "podivné" ekonomice reformistů

PROF. MILAN ZELENÝ

Bohumil Kobliha se v článku ze 14. října ohrazuje proti odprodávání znárodněného majetku těm, kterým nepatří. Rád bych k tomu dodal, že zde nejde jen o morální měřičinu koalice lumpů a naivků, ale i debakl myšlení ekonomického. Navíc nejde o odprodej vnitřní, ale do zahraničí - mladým spekulantům na Wall Streetu, kterým jde jen a pouze o jednu věc, tak jako komunistům. Komunisté a finanční kosmopolité k sobě měli vždy velmi blízko. V Polsku a v Maďarsku se zdá již být pozdě, ale o Československo náš boj nastává. Je třeba nedopustit, aby bylo reformistům dovoleno praktikovat **podivnou ekonomiku** - tak jak ji

dnes svorně praktikují kosmopolitní bankovníci a reformě komunistické vlády na svých bezbranných subjektech jinde.

Reformní euforie z politického "uvolnění" a z "Bohem dané" ochoty komunistů cynicky přenechat ekonomické krizi k řešení vybraným a přijatelným "opozicím", nedovoluje ani vypracovat ani zavádět dlouhodobé a nutné přestavby v ekonomických institucích. Reformisté se dnes soustředí pouze na krátkodobá "instantní uspokojení" západního typu, která nutně vedou pouze k prohloubení krizových jevů.

Ani v SSSR ani ve Východní Evropě dnes v podstatě neexistují normální ekonomové či ekonomicky vzdělaní politici, kteří by otázkám funkce trhu rozuměli a problémy přechodu k tržnímu hospodářství chápali.

Ekonomická krize již v podstatě nastala a t.zv. "perestroika" je urychleně zaměněna policejní kontrolou a politikařením nejhoršího druhu. Naivní "přestavbaři" se stávají poměrně jednoduchou kořistí mladých, dravých a bezohledných finančních "kouzelníků" ze Západu, kteří jim doporučují nesmyslnou medicínu ekonomických "šoků".

Žádnou ekonomiku (nejméně ze všech ekonomik polskou) nelze "šokovat" do svobodného trhu pomocí prostých finančních instrumentů. Šokovat lze pouze lidské bytosti, jejich rodiny a životy. Je přece třeba začít od začátku, od podlahy, tak jako na Západě po válce, a ne "šokovat" existující bordel do jiného existujícího bordelu.

Finanční šok je ale dobrý způsob jak polovzdělaná mládež z Wall Streetu rychle shrábne podstatné "mzdy z nevědomosti" východoevropských reformistů, komunistických či nekomunistických.

Masivní externí půjčky, pumpované do existujících institucí, vedou a musí vést pouze k hyperinflaci.

Představte si dva trhovce, kteří vezou svoji

letošní úrodu - demižón vína - na trh. Očekávaná tržní cena je 1.000 zlatých, každý si přinese domů 500. Náhle jeden z nich nalezne 2.000 zlatých v autobuse. Jako shůry dáno, křičí radostně. Jaká to půjčka, dokonce ji splácet nemusí. Jelikož trhovce má též zájem o spotřebu vína, nabídne ten demižón od kolegy koupit za 1.000 zlatých a dát mu polovici tržby. Nemusí dokonce ani na trh, mohou se hned vrátit domů. Druhý trhovce není zrovna hloupý a upozorní kolegu, že cena vína se nyní zvýšila na 2.000 zlatých. Po troše úvaze se dohodnou: vrátí se domů, víno vypijí a peníze si rozdělí.

Po bezúročném "injekci" 2.000 zlatých je tedy v této zemi stále jen jeden (pouze dražší) demižón vína, na trhu není nic a lidé mají stále více bezcenných peněz. Jaká to škoda.

Půjčky socialistickým zemím by se měly dělit na dvě kategorie: (1) humanistická pomoc, tak jako obětem hurikánu či zemětřesení, což by přineslo více peněz a méně politiky a hlavně výsledky: více potravin, realističtější

Dokončení na straně 2

naše hlasy

"OUR VOICES"- Independent Newspaper for Czechs, Moravians, Silezians and Slovaks.
"NAŠE HLASY"- Nezávislý časopis pro Čechy, Moravany, Slezany a Slovaky.

No. 19 (1159) Volume-Ročník 35 * 28. října-October 28, 1989
TORONTO, ONTARIO, CANADA

ŘÍJEN

Š T I R

Diář farmářovy ženy 1796-97 evoluce a socialismus

Anglický kolega mi přinesl zelenou brožurku. "Encounter" květen 1982 se zajímavým článkem Nikolaje Tolstoj o literárním podvrhu "Díáře farmářovy ženy". Přítel angličtinář až neanglicky horlil jak je to možné, že vyložený podvrh jako je "Díář" se může po desetiletí opakovat vydávat za věrohodný dokument a dokonce nabízet dětem ve školách jako záznam o životě na anglickém venkově koncem osmnáctého století. Přesto že dcera autorky podvrhu doznala že jde o podvrh atd. Namítl jsem, že podvrhy byly

DR. ING. B. KOBLIHA

a jsou a jistě i budou, ale to že nic není, že jsou věci daleko většího významu které se opakovatě tvrdí, používají a v jejich jménu se škodí lidstvu ve velkém. Teorie evoluce je už dlouho v odborných kruzích nazírána jako nepodložená a nesprávná a přesto se s ní matou lidé od kolébky ke hrobu, ale to také ještě nic není. Proč? Poněvadž na evoluci nikdo nezašel bledně hladem ani netrpěl její nesmyslností koncentrákem. To se o jednom z největších

kopanců lidstva, totiž socialismu, říci nedá.

Lidstvo je od času napadeno virem hlouposti či nesmyslnou idejí a nemůže se z ní dostat. Lidé jí trpí, civilizace na ni vymírají, ale nikdo ani nejlepší mozky tento proces "trestu" není schopen zastavit. Celý systém je jakoby omámen.

Dokonce i lidstvem nabytá imunita v podobě historické i přítomné negativní praktické zkušenosti je slepě a drze přehlížena! Inkvizitoři chlemtají krev nevinných obětí, žalávníci chřestí klíči a oheň,

Dokončení na straně 2

Naši legionáři od Zborova: Poručík - Sedlák, Švec a Syrový, který za týden na to ztratil oko.

Poznámka bez tribuny

Pokud někdo oslavuje nebo jen nostalgicky vzpomene výročí 28. října 1918 činí tak už 42 let v exilu nebo - najde-li odvahu - v otroctví komunistického systému. Pár let před koncem 20 století stojíme jako žebráci na rozhraní věků, jako občané bez občanských práv jejichž životy už 42 let patří gangu politických dobrodruhů, kteří se jako pučisté v Únoru 1948 stali majiteli Československa. A tak dva tisíce let po Kristu vegetujeme jako národ jemuž se nedostává ani těch nejzákladnějších lidských práv: svobodné právo hlasovací, svobody tisku ani slova. Ba, co horšího!

Mnozí z nás se docela vážně a beze studu tváří, že občanská práva ani nepostrádají. V bouři převratných a vskutku historických událostí měnících politické klima Evropy mnozí z nás stojí jako zkamenělina nebo jako lidské atrapy bývalých Čechů bez víry, bez ideálů a bez naděje. Nad Varšavou už vzplála pochodně svobody, polský národ si po vítězném boji s totalitou zvolil první nekomunistickou vládu, Maďarsko po 40 letech diktatury Leninistů se chystá k prvním svobodným volbám a v Československu na

Dokončení na straně 2

Druhá světová socialistická revoluce v plném proudu?

PROF. LIBOR BROM

Světová situace je jasná. První sekretář Komunistické strany Svazu Sovětských Socialistických Republik a nyní též prezident SSSR vyhlásil naši dobu za éru "Druhé světové socialistické revoluce."

"První" světovou socialistickou revolucí v roce 1917, tj. leninská násilná likvidace ruské demokracie, teroristické vnučení komunismu na území ruských sousedů a nakonec vybudování komunistických základů po světadílích.

Jaký postup si soudruh Gorbačov představuje pro "Druhou" světovou socialistickou revoluci", to vysvětlil v tomto prohlášení: "Ve stávající éře Druhé světové revoluce od zrodu socialismu může jako vzor sloužit Lenin. Leninův život a boj dává mladým lidem skvělý příklad k následování."

Chceme-li tedy strategii a taktiku Gorbačova při stávající "glasnosti" a "perestrojce" dobře porozumět, musíme pozorně vyslechnout, co jednou radil Lenin.

Lenin pravil: "Hlavní věcí při provádění ústupků je využívání protikladů mezi kapitalisty a podněcování jednoho proti druhému. Pokud jsme ještě nedobyli celého světa a s hospodářského i vojenského hlediska jsme slabší než kapitalistický svět, musíme se podřizovat tomuto pravidlu a musíme umět využívat protikladných zájmů a rozporů, jež mezi kapitalisty existují. Kdybychom nebyli používali tohoto pravidla, všichni bychom dávno k uspokojení kapitalistů viseli."

("Projev k sekretářům moskevské strany," 1920, Selected Works, New York: International Publishers, 1937, svb., 8, str. 279-280).

A Gorbačov se svými komunistickými spřeženci se nyní vskutku rychle pohybuje na

Dokončení na straně 3

Poznámka bez tribuny

Pokračování se strany 1

historickém náměstí knížete Sv. Václava čeští policajti-synové českých matek svými pendreků před očima světa utloukají první světlo nové svobody! Ty první statečně z nové generace ubité, zdecimované a vymírající. Policajti patřící komunistické straně mlátí mladou budoucnost, cynicky ignorují změnu času a stále ustrašená většina, připomínající degenerované posluhy stále mlčí a čeká. Jsme svědky globální, demokratické revoluce, totalitním režimům zvoní umíráček, pochod svobody duní Baltem. Lotyšsko, Estonsko a Litva se zbavují okovů, ale stále velká část českých "intelektuálů", ta do morku kostí proinfilá část "svědomí národa", ještě velebí diktaturu, která terorizovala a ničila to nejsvětější - **Duši Národa!** Tuto drsnou a pro nás Čechy nechutnou pravdu potvrzují slova "intelektuála" J. Matějky pronesená na schůzi propartajních "myslitelů a pisarů" v březnu 1989: "Můžeme vést jak 'koliv dialog s kýmkoliv, s jakýmkoliv názorem, s výjimkou dialogu o základních postulátech a o oprávněnosti tohoto systému". Nuže od onoho nabubřelého cynického výroku vmeteného do tváří bitých demonstrantů dožadujících se občanských práv a svobod uběhlo přes šest měsíců převratných událostí, které ze soudruha Matějky jistě udělaly Matěje. V Polsku zvítězila Solidarność, v sovětském parlamentu mají legální opozici, formují se opoziční strany, tisk zbavený cenzury dostává zelenou, totalita se chtěnechtě mění v otevřenou společnost a samotná strana bolševiků je v revolučním přerodu, na jehož konci, jak dosvědčuje reformní proces uvnitř strany, bude neodvratně stranou západního typu. Tvrdá realita, soudruzi Matějové! O oprávněnosti vašeho systému teroru už s vámi nikdo diskutovat nebude. Historie vás jako překážku lidského pokroku do příštího tisíciletí už zametla! Jen tak mimochodem: Zrovna včera jsme na televizních obrazovkách mohli sledovat jak maďarští komunisté na partajním sjezdu pohřbívají svoji vlastní stranu! Její zmoudřelí pozůstalí se podle veřejných prohlášení hlásí k parlamentní demokracii a vstupují do nové strany "socialistické". V tomto nejen evropském, ale celosvětovém

procesu likvidace dávno odumřelých utopistických poněk marxismu-leninismu a ani pražští soudruzi Matějové nemají naději na politické přežití.

Události posledních let jsou satisfakcí všem kdož stáli a vytrvali v boji proti komunistickému teroru. Duch demokracie z 28. října 1918 i jméno zakladatele státu T. G. Masaryka znovu ožívá v středoevropském prostoru. Zažehává pochodně svobody nové české generace Evropanů k zítřkům i slavnému dějinnému roku 1992, Evropy bez hranic, která ve své západní části prvních 12-ti zemí "Spojených Států Evropských" bude mít 350 miliónů duší!

Tož více **ČEŠSTVÍ** do našich žil a méně strachu! Básník Machar k nám volá z dějin: "Čas jak nikdy dosud rychle pádí ač přetížen je ohromnými ději . . ." A básník Jan Neruda dodává: "Kdo chvíli stal už stojí opodál! Den žádný dvakrát se nenarodí, čin dvakrát nezraje! Jen dál! Jen dál!"

Jen trochu odvahy
a všechno se nám vrátí.
Naděje dozrála.
Pro zítřek činy platí!

Dlouho jsme čekali
ohnutí přes soudruhy.
Je čas se narovnat
odhodit livřej sluhý!

Jen trochu odvahy
a myslet vlastní hlavou.
Pochodeň svobody
už vzplála nad Varšavou!

Už jása Budapešť
i na Baltu se zvedli.
Bylo by ostudou
kdybychom strachy bledli!

Jen trochu odvahy!
Víc víry, méně vzdechů!
A Praha - matka měst
zas bude městem Čechů!

Jára Meců
(Křesťanská Unie)

Diář farmářovy ženy 1796-97 evoluce a socialismus

Pokračování se strany 1

oprátky a ostré projektily likvidují "nepřítele". A tím "nepřítelem je často člověk který neztratil poslední špetku zdravého rozumu. V takové situaci je zcela zbytečné se doprošovat hlav vlnářů, duchovních velmožů, lidí na "rozhodujících místech" či vědátorů! Proč? Protože doba která se zmate přinese zmatečné školy, zmatené učení a s ním i zmatené hlavy. Vidící a nebojácní, kteří jsou posláni aby vrhli světlo do tmy jsou přes zpěvy "nekamenujte pro-roky" hbitě označeni za nepřítele vědy, lidu či samého Boha a promptně vydáni na smrt, často horší než ukamenování.

Pozorujeme-li svět okolo sebe, musíme docela jasně vidět, že právě poslední dvě staletí vykvétají do zrůdnosti před kterou oběti římských círků blednou. Pozor, neteče krev vždy viditelným způsobem! Zdá se, že krev je z mozků odčerpávána pro zrak nezachytitelně. Lidé sedí dnes před obrazovkami svých nákladných televizí a myslí si, že

DR. ING. B. KOBLIHA

se dívají a vnímají. Opak je pravdou! Očima je z nich vysávána duše, vlastní názor a duchovní intuice do mozku a roubován nesmysl.

Člověk je nucen přijímat tisíce informací které vůbec nemají nic společného s jeho životem, jeho duší, s jeho problémy. Naopak problémy se obcházejí a léčí se symptomy ne nemoc. Podstatám se nevěnuje pozornost. Proč? Poněvadž přijít věci na kloub by se ztratily výzkumné fondy, výnosné prebendy a i docela mělká korytka!

Co dělat? Máme vyčkávat až se Hydra nesmyslnosti naloká své porce krve, až gilotina ztratí ostří, až ďábel dostane všechny propadlé duše? Nebudeme mezi těmi dušemi i my, ty a já?

Není jiná cesta než křičet pravdu a rvát se pro ni a nespravedlivě trpět? Bylo by krásné říci je! Ale ona jiná cesta není!!! Jen do osipění křičet to co vidíme! Odvážit se křičet na mocné a nedotknutelné, nebát se ukázat na ty co jdou s ďáblem:

Narovnejte své cesty! Narov-narovnejte cesty pravdě, času ubývá!!!

V neděli 22. října 1989
slavili manželé

HAŠKOVI

Z Hamiltonu, Ontario, Kanada
zlatou svatbu.

Do dalších let společného života přejeme
hodně Božího požehnání.

Redakce "Naše hlasy"

(Marie Hašková byla v ČSSR mnoho let vězněná.)

Pravá tvář komunistů

Na snímku filipínská rodina, povražděná večer loňského Štědrého dne ve chvíli, když se právě oddávala zpěvu vánočních koled. Příslušníci NPA (New People's Army), vojenského křídla komunistické strany Filipín, vyvraždili celou rodinu, až na matku, která ve zázraku zachránila. - Dvouleté dítě bylo střeleno do hlavy, tříleté do prsou, ostatní zasaženi více ranami. Dobří sousedé se složili a pomohli matce zaplatit truhly. Matka (její jméno si nepřejeme prozradit) je švagrovou pastora D., (její mrtvý manžel jeho bratr.) Pastor D. řídil pohřební obřad. Věru školní ukázka aktivity bojovníků za lepší zítřek. (Viz snímek č. 2)

Canadian Digest, září 1989
(Christian Anti-Communism Crusade, Canada).

V Praze opět tekla krev vlastenců

(PRAHA) Dnes 28. října 1989 se shromáždilo na Václavském náměstí v Praze několik tisíc mladých lidí, aby manifestovali za svobodu národa a sebeurčení. Proti manifestantům byly opět nasazeny jednotky SNB a Státní Bezpečnosti se všemi známými prostředky (plyn, psi, obušky a vodní děla), aby manifestaci brutálně likvidovali. Podle zpráv které jsme obdrželi se jim to vcelku nepodařilo, protože manifestanti přeběhli z Václavského náměstí na Náměstí Staroměstské, kde pokračovali ve skandování hesel. Jak jsme se zatím dozvěděli, policie zatkla přes 270 osob. Proto my v exilu žádáme okamžité jejich propuštění a trváme na potrestání všech násilníků z řad policie a jejich přísluhovačů.

NÁROD SE PROBOUZÍ,
to si musí komunističtí samovládci uvědomit a čím dříve budou potlačovat svobodu, tím horší budou pro ně následky! Podepsali:

Světové sdružení býv. čs. politických vězňů v exilu (organizace Kanada)

Křesťanská Unie
Redakce "Naše Hlasy"
Redakce "Vězeň"

K "podivné" ekonomice reformistů

Pokračování se strany 1

PROF. MILAN ZELENÝ

očekávání a méně bankéřů; (2) "Marshallův plán" na rekonstrukci ekonomicko-sociálních institucí (ne na zásluky potravin, zboží a peněz), což by učilo lidi ryby chytat a ne prostě zasláné ryby papat.

Takový Jeff Sachs, 34. letý finanční "zázrak" z Harvardu, nabízí Polsku šok: hyperinflaci a nezaměstnanost, ale hlavně **financování odpradem státních podniků**. Stát má odprodávat podniky, které mu nepatří a nikdy nepatřily, a to komu? Jistě ne Polákům za zlaté, ale Sachsům a jeho bratřím za dolary a marky, za pakatel. Je to jen jiný způsob půjčky, ale tato je již spojena se ztrátou podstaty vlastního kapitálu a fundamentu národní ekonomiky.

Jakkoliv je rozprodej národního vlastnictví (které navíc těmto "prodávacům" nepatří a nikdy nepatřilo) morálně odpuzující, ekonomicky jde o vraždu národa: místo budování "institucí" dochází k jejich ničení a rozprodeji do rukou nepolských nezaměstnanců. Bude tedy huře nežli bylo: méně vína, vyšší ceny a stále více bezcenných peněz. Bude ako nebolo.

Nutno dodat, že mladým pánům Sachsům dnes naslouchají jak vůdcové Solidarity a vlády, tak i polští a maďarští t. zv. "ekonomové". Rychle, rychle, big bang, bang, bang, bang - dokud nás ještě lidé politicky podporují. Později by mohli být vykopáni zhruba stejným způsobem jako ti nereformisté.

Sachs radí: neplatit dluhy! Bat'a radí: dluhy nedělat! Já jsem na straně ekonomiky Tomáše Batě. Finanční podpora a investice - to ano. Dluhy? Ne! Ekonomika musí finanční kapitál zvenčit "nassávat", vtahovat, vláskovat rostoucím potenciálem svých vlastních institucí. Finanční kapitál nesmí být do ekonomiky

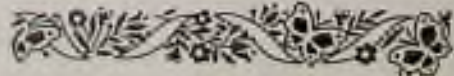
ky "vstříkovan", vtlačován či vnucován zevně. Proč? Protože tak přestává být kapitálem! Nechci se pouštět do rozsáhlých přednášek, nade měho názoru je již stejně pozdě.

Čtyřicetiletý nezámek o ekonomiku, jak doma tak v exilu, nás, Maďary i Poláky dnes dává na pospas Sachsům. Místo budování finančních institucí, soukromých podniků (vlastněných spolupracovníky), společensko-ekonomických sítí občanských, a tržních infrastruktur, místo toho Sachsové tohoto světa lázejí cizí (ne své) peníze do centrálně organizovaného a zorganizovaného socialistického mléjna, jako do kanálu.

A naivkové (anebo snad mazaně lumpové?) tohoto světa jim odprodají za babku (t.j. za malý dolar) podniky, domy i stroje. Nejde o ty nemovitosti: ty jsou již polorozpadlé a zastaralé. Jde o ty lidi, jejich mozky a jejich práci, které jsou s tím haraburdím svázané, které tak ztrácíme a již nikdy nedostaneme zpět. Každý stroj, který patří Polákovi zachováva Polsku i jeho práci a znalost. Každým strojem odprodaným cizincům Polsko ztrácí, a to je hlavně a rozhodující, nárok na své vlastní ruce, své vlastní hlavy, na svůj vlastní pot a krev.

To tedy ztrácíme, v Polsku, v Maďarsku i u nás: svoji budoucnost. Ztrácíme poslední možnost státí se rovnoprávnými partnery Západní Evropy. Stáváme se, rychle a pomocí ekonomických "šoků", novodobými banánovými republikami, koloniemi nově integrované Evropy. Vydlávají na tom pouze reformní komunisté a Sachsové tohoto světa - nikdo jiný.

To, že by nás komunisté rozprodali za rychlou řešli, to nepřekvapí. To, že nás jsou ale ochotni rozprodat i t. zv. reformisté a političtí "spasitelé", to již je tragédie. Tragédie o to větší, že zde již nejde o nedostatky charakteru či srdce, ale o upřímně a tragické selhání mozku.

Koalice v Polsku

Representativní vláda pro koho?

LUBOR ZINK

Vládnoucí menšina v Jižní Africe zastupuje značně větší část obyvatelstva než vládnoucí menšina v komunistických režimech (5 procent až maximálně 10 procent, v Jižní Africe skoro 20 procent.).

Ponecháme-li stranou takové křiklavé protiklady jako jihoafrické nezávislé soudnictví a "lidská spravedlnost" v marx-leninsko-maoistických totalitárních tyraniích, nazývajících samy sebe lidovými demokraciemi, dalším hlavním rozdílem je utváření vlády.

Všechny komunistické režimy jsou samozvané a sebe-zvěčňující vládní kliky, které

ani nezastupují ani nejsou zodpovědní dokonce i malé menšině členů komunistické strany. Vládu Jižní Afriky volí bílá menšina, rozdělená do tří vzájemně se se vším zápletem konkurujících politických stran a je této menšině zodpovědná ...

Z toho všeho vyvěrá toto: komunistické režimy praktikují ideologický apartheid, jenž zcvrkává nechutnou jihoafrickou rasovou versí v měřítku a kruté brutalitě. Morální protizákonné nepravosti, volající po trestných sankcích, by měly být rozvrženy a patřičně aplikovány.

Overview, Toronto, No. 4, Sept. '89.

Přeložil - drac-

Dvořákova Osmá symfonie

Yours to Enjoy

Entertaining, Exciting, Congenial, Close to home
For information call 499-2204

October 14th and 15th
By Request - HANDEL, BEETHOVEN
and RACHMANINOFF

January 27th and 28th
MOZART

November 11th and 12th
DVORAK'S Eighth Symphony

March 24th and 25th
Fanfare - DUKAS, BARBER,
DVORAK KHACHATURIAN

December 16th
HOLIDAY CONCERT

May 12th and 13th
NYSO and OAKVILLE Symphony

For tickets call Minkler Box Office 491-8878

All concerts at 8:00 p.m. MINKLER AUDITORIUM, Seneca College,
1750 Finch Ave. E., North York, just east of Don Mills Rd.

On bus route - Ample free parking

Druhá světová socialistická revoluce v plném proudu?

Pokračování ze strany 1

"státních" návštěvách po celém zmateném svobodném světě, pátrá po slabostech nesourodého kapitalistického trhu, uzavírá všelijaké vojenské, politické a hospodářské dohody a - ač SSSR a jeho satrapové jsou již nesmírně zadlužení - domáhá se od západu nových miliardových půjček.

Lenin započal svou "perestrojku" Ruska těmito slovy: "Uděláme mnoho všech možných ústupků, ovšem v mezích toho, co proletariát může připustit a zůstat při tom vládnoucí třídou. Dovolíme největší možné změny pro rozvoj, zesílení, obrodu. Dáme podniky, jež naprosto nutně nepotřebujeme, do nájmu druhým, včetně kapitalistů a zahraničních koncesionářů. (Selected Works, sv. 2, díl 1, str. 588).

A Gorbačov se svými komunistickými spřeženci od Berlína až do Pekingy předvádí nyní světu dokonalý teatr své vlastní "perestrojky" - s nepřehlédnými ústupky ve všem a všude, ale jen ne ve vojenském a policejním panství Komunistické strany. Navíc, Gorbačov představuje světu svůj Sovětský Svaz jako hospodářsky slabý, potřebující mocnou západní pomoc, asi 10 miliard dolarů pro začátek. Jasná jsou však tato hospodářská fakta: (1) v roce 1948 průmyslová výroba v SSSR dosahovala jen jedné pětiny průmyslové výroby USA, kdežto v roce 1988 dosahuje již třech čtvrtin; (2) v roce 1948 SSSR produko-

val jen 500.000 sudů oleje, tj. jednu desetinu americké výroby, kdežto v roce 1988 SSSR produkuje 12 miliónů sudů, t.j. o 50 procent více než USA; (3) v roce 1948 SSSR vyrobil jen 25 miliónů tun oceli, tj. jednu čtvrtinu americké produkce, kdežto v roce 1988 SSSR vyrábí 162 miliónů tun ocele, tj. dvakrát tolik co USA. A jasná jsou také tato vojenská fakta: (1) v posledních letech SSSR dal do provozu dva mobilní interkontinentální raketové systémy, kdežto USA žádný; (2) sovětský strategický obranný systém je více rozvinut než americký; (3) Sovětský Svaz má připraven

PROF. LIBOR BROM

protiraketový obranný systém kolem Moskvy a ohromný radarový systém v Krasnojarsku, kdežto USA nemají nic podobného.

Lenin pravil: "Musíme souhlasit s jakýmkoliv obětmi a dokonce, je-li to třeba, uchýlit se k jakýmkoliv trikům, úskokům, nezákonným metodám, úchytkám a k zatajování pravdy ... jen abychom za všech okolností provedli své komunistické dílo (Collective Works, sv. 31, str. 37).

A Gorbačov se svými komunistickými spřeženci se opravdu leninsky činí. Na jedné straně uzavírá odzbrojovací smlouvy a okázale odtahuje své armády z různých končin světa, na druhé straně neopouští "osvobozovací"

války ve Třetím světě a dokonce zvyšuje jejich vyzbrojování - od Afganistanu, přes Habeš a Angolu až po Nikaraguu.

Lenin pravil: "Tak zvaný demokratický mír je maloburžoázní utopie. Jen takový program, který vyhlásí boj na život a smrt kapitalismu, může nám, dříve či později, zajistit přízeň chudých mas" ("Znovuvybudování mezinárodní organizace", Collective Works, New York, International Publishers, 1930, sv. 18, str. 248).

A Gorbačov vyhláší soutěž na život a smrt mezi socialismem (ne komunismem!) a kapitalismem a je velmi čilý při socialistické propagandě všech zemí včetně západní Evropy, kde jeho charismatické přitažlivosti i Němci začínají podléhat. V Afganistanu, který podle západní fantazie měl být přece sovětským Vietnamem, od okamžiku odsunu sovětské armády generálem Gromovem přes most "Přátelství", gorbačovsky SSSR se překonává v zásilkách tanků, nákladních aut, helikoptér Frog, raket 7B, letounů MIG-29, 300 bojových vozidel a 30.000 středněasijských KGB agentů, kteří jsou fyziognomicky k nerozeznání od Afgánců. Také indiští, kubánští a východoněmečtí "vojenští znalci" jsou v komunistickém Afganistanu v plném počtu. Gorbačov se také dohodl na společné afgánské politice s Iránem, což bylo symbolisováno tím, že ministerským předsedou v komunistické kabuské vládě se stal muslimán Sultan Ali Keshytmand. Komunisté nebyli nikdy lépe připraveni na likvidaci odporu bojovníků svobody než nyní.

Lenin vyhlásil: "Dokud existují kapitalismus a socialismus nemůžeme žít v míru; nakonec jeden či druhý musí zvítězit - žalozpěv zazní nad sovětskou republikou či světovým kapitalismem" ("Projev", Pravda, 30. listopadu 1920; Collected Works, Moskva

1966, svazek 31, str. 430)

A Gorbačov se stará zejména o to, aby mezinárodnímu komunismu podlehl Střední Amerika. Jeho plánem zůstává stará leninská strategie: padne-li Střední Amerika, pak na řadě bude socialismem podvrácené Mexiko. A nakonec samotné Spojené Státy spadnou jako zralá hruška do komunistického klína. Odtud nedávna návštěva sovětského zahraničního ministra Shevardnadze v nikaragujské Managě a vyhlášení gorbačovského "mírového plánu" pro celou oblast - tak zvaná středoamerická "vojenská rovnováha za dohledu velmocí." Rovnováha v oblasti, kde nikdo kromě Nikaragui nemá řádnou armádu a Kostarica ani vojenskou povinnost? Kde se v případě nikaragujského útoku, podle bláhového vyjádření kostarického prezidenta, všechny státy se spoléhají na americký vojenský zásah?

Lenin pravil: "Necht' pokrytecká a melancholická buržoázie sní o odzbrojení. Pokud jsou na světě lidé, kteří jsou utlačováni a vykořisťováni, musíme usilovat nikoliv o všeobecné vyzbrojení lidu" ("Armáda a revoluce", Selected Works, New York, International Publishers, 1937, sv. 3, str. 339).

A Gorbačov vystavěl velikou rádiovou stanici v nikaragujské Esteli, která bude dominovat ovzduší Střední Ameriky a bouřit lidové masy všech dosud svobodných zemí socialistickými chimérami, zatímco americká liberální administrace Bushe v poslední době dokonce upustila od podpory Radia Kostarika, bránícího se sandinistické radiofonické invázi do území svého suverenního státu.

Lenin uzavřel těmito slovy: "Válka je pokračování politiky jinými prostředky" (Válka a pracující lid, str. 5).

Světová situace je opravdu jasná a velmi vážná.

NOVÉ DIVADLO
UVÁDÍ
HUDEBNÍ VESELOHRU

V+W
Nebe na zemi

Režie: Bohouš Máca
Limelight Dinner Theatre
2026 Yonge Street
29. října - 8 večer
5. listopadu - 4 a 8 večer
12. listopadu - 4 a 8 večer

Rezervace:
482 - 5658
(nové číslo - 24 hodin denně!!!)
363 - 7686
(v pracovních hodinách)

POZVÁNKA

Spojené krůžky Slovenskej evanjelickej cirkvi
Sv. Pavla pozývajú širokú krajskú verejnosť na

Predvianočný bazár
ktorý bude 25. novembra v hale kostola Sv. Pavla
na 1424 Davenport Road, a to
od 9:00 hod. ráno do 3:00 hod. popoludní.

Príďte ochutnať z domácej zakál'ačky a vybrať si
z bohatého sortimentu znamenitých dobrot.
V Poslednú sobotu pred adventom už pocítite
atmosféru sviatkov pokoja a lásky, Vianoc.

Čakáme vás v branách haly na
predvianočnom bazáre 1989.

Za Výbor cirkvi Sv. Pavla
Rev. Dušan Tóth

JOSEF HERMAN

ZA NÁRODNÍ KULTUROU

Prof. dr. J. Pelnář

Lékařský osud prof. Josefa Pelnáře se zdá pevně spjat s lidským prof. Thomayerem, který v pozdějších letech už vykazoval nálady stárnoucího, však s noblesou šéfa je překonával se své posice. Někdy byl k mladším uštěpačný, jindy rozpustilý veselý, ale Pelnářovi nakloněný. Zejména v případě s docenturou mladého lékaře se ukázal na výši. Záležitost vlastně vězela v jeho rukách - stárnoucí profesor se zachoval velice čestně.

Věhlasný prof. Pelnář líčí ve svých pamětech velmi barvitě dobu studií i začátků, jen letmo se zmiňuje o svojí vědecké i klinické práci a vlastní, občasně praktické a jak se v této činnosti nabitě době také oženil.

Jakoby se nějak stydlivě schovával před uznáním úspěchů, před přízní svých nadřízených, jímž imponoval svědomitostí a všeobecnými znalostmi. Kdo z čtenářů jeho vzpomínek prošel študáckým uskovňováním s veselostí se všemi "taháky", neúnavným studiem, jež pohlcovalo čas do pokročilé noci, chápe Pelnářovo rozechvění před kolokviem, před rigorosem i habilitací. Musí se obdivovat Pelnářovu charmu, s kterým všechna úskalí obeplul, překážky zdolal a nakonec dosáhl vytčeného cíle. Pokloní se kolegovi, který řešil všechno spíše s aspektu odpůrce než svého, pokud se nalezl protínázor jeho vlastní diagnosy a řešení. Není mu ani zatěžko světit se s myálkou, ostatně velice řídkou.

O své dovolené zajel několikrát do ciziny, ale nebyly to prázdné dny. I volný čas zasvětil své vědě studiem a návštěvami známých kapacit v Belgii, ve Francii a v Londýně - všude se vřdycky prodral do popředí prvořadý jeho zájem - medicína. Zkušeností si přivážel bohatě. Na jednu z takových cest si za pouhé tři měsíce vydělal překladem odborné knihy z francouzštiny.

Léta ubíhala, Pelnář bez oddechu sledoval novinky svého oboru, bez umlčení studoval, přemýšlel - léčil a uzdravoval. Nakonec nikoho neudivilo jeho jmenování na místo dlouholetého šéfa, prof. Thomayera. Jako přednosta kliniky setrval potom až do své sedmdesátky, stále na vysoké odborné i lidské úrovni. Stal se vynikajícím lékařem.

Pocházel z velice prostých poměrů. Otec byl mistrem ševcovským, matka mu zemřela ve čtyřech a půl letech, dva dny po porodu děvčátka, které nepřežilo příchod na svět. Tehdy si teta ve funkci báby nevěděla rady, i zavolala lékaře. Doktor přišel die otce vyprávění napitý (to býval, ale ne opilý). Dělal obrat, tálil a "huboval" a najednou matka vykřikla, doktor vytáhl dítě, zaklel a odešel. Matka se prý hned změnila v obličej, jala ji předtucha blízké smrti a za dva dny, hlasitě se modlíc Otčenáš, zemřela. Bylo jí dvacet devět let. Otec se podruhé oženil s tetou Kateřinou v roce 1892.

V popisu dětství se vztah budoucího lékaře k tetě-macešce jeví jako kavalírský a nejen tak. Byl plný lásky a vděku - teta mu maminku cele nahradila. Také pražský strýc se k studentovi Pelnářovi zachoval více než vlivem rodinných pout. Sotva pak stanul mladý medik na vlastních nohách, bez repoty, vždy usměvavý, vracel s láskou všem, kteří mu na studiích pomohli. O jedné prázdninách v Praze u strýce viděl hořet Národní divadlo, roku 1891 využil jubilejní výstavy jako bohatého přínosu na vědomostech - rád na tehdejší události vzpomínal.

Záhy se zúčastnil studentského života v akademických spolcích. Později se tak nevyh-

nul ani střetnutí s generací předchůdců, proti jejichž názorům mladí, Pelnářovi kolegové a vrstevníci, probojovávali nové požadavky, uplatňované na základě vlastních zkušeností a poznatků. Svým předchůdcům přezdívalo mladí "platejzů" - snad podle vyhlášeného místa, na kterém se scházeli. I v tomto případě stál v popředí "boje" za novoty mladý Josef Pelnář. Že se musel brodit i jinými problémy vysvítá s jediného případu za všechny: prof. Thomayer ho upozornil, že ožení-li se, musí odejít, protože v té době byl ženatý asistent pro profesora nemyslitelný - asi s nimi mívá bídné pořízení.

Jinak Thomayer znamenal pro mladé nějak nově tvarovaného šéfa. Každoročně s nimi vycházel do přírody a cestou vyplnil každého, kdo nepoznal tu či onu herbou, ptáka v letu nebo podle zpěvu - trval na výstranných znalostech, jež v ten čas věda vyžadovala jakož i obory jiné, dnešní úzce vyhraněná specializace nebyla ni v dohledu, celá chemie vlastně ještě "v plenách". Thomayer vyžadoval od svých svěřenců a pomocníků vybroušené společenské chování, znalost jazyků, vodil je na koncerty a na výstavy (haněl např. Úprku a vyzdvihoval od samého začátku Obrovského), hovořil s nimi o literatuře - měl k nim otcovský vztah, kterého si mladý Pelnář hluboce vážil a přistupoval k šéfovi takřka synovsky, s úctou a respektem. Obdivoval ho.

Příhody ze společné práce, za podmínek, za jakých by dneska student na knihu ani nesáhl, popisuje neobyčejně mile, bez ostnatejších výtek a kritiky. Poměr začátečníka k známému profesorovi byl prost žárlivosti a "šplhání" ve smyslu - padni komu padni. Jenom jedenkrát se dr. Pelnář doopravdy rozhněval: když se jednalo o kliniku po prof. Thomayerovi a hrozilo její převzetí kandidátem, kterého nepovažoval na stanovené místo dost způsobným. Bud' já, anebo odcházím, řekl dr. Kukulovi - a vyhrál, neboť v lékařských kruzích kdekdo věděl velmi dobře, kdo je Pelnář. Stála za ním také početná obec uzdravených.

Skoro se jednomu nechce rozloučit s člověkem tak vysokých kvalit, jimiž prof. Pelnář předstihl mnohého současníka a kolegu ze studií. Byl uznáván všem, kdo s ním přišli do styku.

Při pohledu na profesorův portrét (tuším od Vikta Strettiho) dejme mu ještě poslední slovo:

Narodil jsem se 16. listopadu 1872 v Domažlicích na náměstí vedle děkanství, v

prvním poschodí přístavku vpravo ve dvoře, kde jsme obývali světnici a naproti černou kuchyni.

Je třeba ještě dodat, že zemřel 28. října 1964, před dvaceti pěti léty, dožil se úctyhodného věku devadesáti dvou let

Representant české pozdní gotiky

Před 455 roky zemřel v Lounech tamní rodák, architekt a stavitel Beneš Rejt z Pístova, své době známý jako Benedikt z Piestingu. Pod tím zněmčeným jménem také pronikl do zahraničí, kde byly mimořádně oceňovány jeho odvážné klenby, v ten čas zcela původní. Zachované doklady jeho konstrukcí mu zajišťují prvořadé místo i v naší stavební historii. Jsou to - jmenujme aspoň největší a nejvíce známé z nich - smělý projekt přestavby Vladislavského sálu na Hradě pražském pro krále Vladislava, kostely v rodišti, známý chrám svatomikulášský v ojedinelém pojetí a vrchní část s klenbou kostela sv. Barbory v Kutné Hoře. Oba zasahují převládající silou do celkových pohledů.

Všeobecně je Beneš Rejt považován za vrcholného tvůrce české pozdní, t. zv. vladislavské gotiky.

Když architekt Mocker stavěl kostel na Křivoklátě, měl stát na místě staré, velmi zubožené kaple. Dómský šéf stavbu ohledal a rozpoznal v ní Benešovu práci. Na jeho doporučení nebyla stržena jak plánováno kanceláří knížete Furstenberka, naopak restaurována a Mocker ji věnoval do svého projektu jako presbyterium. Jedna z mála menších a mimopražských prací královského stavitele tak zůstala zachována téměř bez vědomostí širšího publika.

Takových menších staveb jistě bývalo více, ne pouze jmenované na tomto místě - kde však jsou, kam se poděly?

Při letošním Benešově výročí (zemřel 30. října 1534) využijme příležitosti vyzrazením i roku jeho narození - 1451, poněvadž se dožil na onu dobu úctyhodného věku osmdesáti tří let.

Se žlutou hvězdou

Pod tímtež titulem vyšel po okupaci deník spisovatele Karla Poláčka, příslušníka intelektuálního okruhu bratří Čapků. S Davidovým znamením na klopi zemřel před 45 roky v koncentračním táboře Osvětim.

Zařadil se do české literatury několika romány a povídkami, z nichž některé byly zfilmovány, ale nejvýrazněji románem "Dům u kamenného stolu", který pro židovský původ byl vydán pod jménem Vlastimila Rady, původce ilustrací. To bylo v roce 1941, Karlu Poláčkovi to však již nestačilo k záchraně.

Poláček se stal populárním zásluhou filmů s tehdy oblíbenými herci a stálého sledování Čapkových "Pátečnicků". Není pak divu, že Poláček nešel pozornosti bystrého pozorovatele a soudce F. X. Šaldy. Ten nepřijal nadšeně "Okresní město". Považoval Poláčka za originálnějšího tam, kde se dotýkal židovské otázky v předválečném českém maloměstě. Takový židovský povozník Wacht, řekl, nebo starý, pomatený poštmistr Pecian, který sbírá kdekjaký tlach o rozvětvené mezinárodní organizaci židovské, pracující na ujařmení a vyhubení křesťanstva, to je novum. A to jsou přímo speciality Poláčkovy, uzavřel. Dodejme, že ve zkarikované podobě. Jinak hodnotil Šalda román jako mělký, ba zařadil ho mezi pokusníky konvenční i s autorem. Nakonec volal českého Gogola k básnickým soudům té divoké chasy a čeládky maloměstské, té lidské zvířeny... Jeho soudy bývaly příkré, že?

Zcela odlišně pak uvítal Poláčkovi Muže v offsidu Karel Čapek roku 1931. Jakoby jim nabízel spíše filosoficko sociologický havelok s přátelským úsměvem místo užití literární kritiky na způsob Šaldovy analýsy. Tenkrát novou knížku recenzoval představitel autora "jako humoristu z vůle lidu" a uzavřel své řádky konstatováním, že pravý humor je psychologickou demokracií.

Jak je asi přijímán Poláček nyní, po půl století, kdy tak mnozí se duchovně vrátili v maloměstské ulitářství, jež rozhojněním přebujelo v cosi na roveň vyznání laické víry a švejkoviny?

Kratochvilné poselství Turků

Praha bývala častým cílem návštěv evropských hodnostářů a jejich poselstev. Nechyběli mezi nimi ani Turci, jak titulek napovídá. Kdy? Před třemi sty osmdesáti roky, přesněji 3. X. 1609 za císaře Rudolfa. Poselstvo se zdrželo až do svátku sv. Mikuláše a požívalo pohostinství pražského dvora plnými doušky.

Co se však nestalo - nevídaná věc! Někdy urozený Turek, o němž není výslovně podotknuto zda byl členem početné deputace, se pohádal břitce s jiným vyznavačem Mohameda. Kismet - jméno Allahovo budiž pochváleno - určil, aby tento rozpáral břicho onomu, a tak byla Praha počtána zhlédnutím muslimského pohřbu. Tělo zavražděného uloženo bylo na Pětříně. Jménem tím neoznačována viničná hora sv. Vavřince obklopená Hladovou zdí z doby Karla IV., nýbrž městský špitál v Karmelit-ské ulici. K němu přiléhá hřbitov se svatyňkou Mistra Jana Husa a zde, ale vně hřbitovní zdi, Turek uložen k věčnému spánku.

Do Máti měst přijížděla poselství nová a další, ale za jejich pobytu již nikdy nedošlo k události tak výjimečné, aby stála za námahu historikům a nás aby pak potěšila, jak pestrý býval život v Praze před bitvou na Bílé Hoře.

Klasik českého krajinářství

V minulých dnech uplynulo devadesát let od smrti Julia Mařáka (1832-1899), s jehož obrazy a pedagogickým působením na pražské Akademii je spojena celá kapitola českého výtvarného umění. Jeho obrazy patří k nejvýznamnějším hodnotám českého realismu 19. století a navíc významným způsobem obohatily tvorbu generace Národního divadla. Svým pedagogickým působením položil J. Mařák základy českého impresionismu, ačkoliv sám neuznával studium přírody jen prostřednictvím atmosférické nálady. Odsuzoval proto vliv A. Chittussiho na práci svých žáků. Podle svědectví M. Jiránka káral například Ant. Slavíčka slovy: "On by chtěl být Kitusi. Kitusi, ale dokud je u mne, musí poslouchat!" Žádal tedy od svých žáků, aby si hleděli nejprve kresby podle skutečnosti, než začnou uvolňovat štětec a pokoušet se zachytit pouhé chvění vzduchu a světla. V oddělení české malby 19. století Národní galerie v Anežském klášteře najdeme doklady jeho raného ovlivnění dílem svého spolužáka A. Kosárka. Další významnou etapou v jeho tvorbě byl mu pobyt ve Vídni (1860 až 1881). Z tohoto období pochází obraz, rovněž vystavený v Anežském klášteře, jenž představuje slet čápů, který ale původně Mařák vystavil ve Vídni pod označením "Také jeden kongres", aby tak parodoval význam tehdy zasedajícího říšského kongresu. Práci J. Mařáka charakterizuje poetický vztah k přírodě, který však vyjadřoval klasicky přísnou kresbu a virtuózně ovládaným štětcem. Svým žákům vštěpoval také lásku k domovu a vedl je k přemýšlení o skladbě tvarů, světél vázaných na pevnou hmotu a koloritu vyvolávajícími představu skutečnosti.

Anežka z rodu Přemyslova,
sestřička chudých, sestra králů.
Jde, křížem buší beze slova
o mrtvou skálu:
Vy, sami v sebe zazdění,
povstaňte v tomto znamení!

Václav Renč

propasti (1242). Ovdovělá Markéta se po ztrátě svých dvou synů uchýlila do domini-kánského kláštera ve Wurzburku. R. 1252 z klidného zátíší klášterního se nechala vyhládat od Přemysla Otakara II. a stala se jeho chotí. Ten ji ale r. 1261 zapudil a pak opuštěna zemřela v Rakousku r. 1267. Byl to tragický, ale nikoliv ojedinělý, osud příslušnice vládnoucího rodu.

Naproti tomu Anežku vedl Bůh trpkou zkouškou na vrchol ctnosti. Byvše osvobozena od jakéhokoliv snoubeneckého svazku, rozhodla se svobodně a s radostí zachovávat ustavičné panenství, pro které dostala ochranu papeže Řehoře IX. Několikrát rozhodně odmítla sňatek s knížaty a dokonce i s císařem Bedřichem, který jí byl nabídnut, a zvolila cestu následovat Krista, svého nebeského Snoubence, a jeho Matku, Pannu Marii.

Od českých šlechticů, kteří se vrátili z Itálie, dozvěděla se o svatém Františku z Assisi a o novém řádu panny Kláry. Probudil se v ní obdiv pro způsob jejich života a rozhodla se je následovat v pokoře a chudobě. Tím našla smysl svého života a splnila svůj životní úkol. Rozdávala svá bohatství chudým a nemocným a za pomoci svého bratra, krále Václava I. a matky Konstancie, vybudovala v Praze hospic v r. 1233 a založila bratrstvo, později povýšené na řeholní řád křížovníků s červenou hvězdou. Tomuto řádu světila řízení hospitálu pro ošetřování pražských chudých a nemocných s několika kostelíky. Červená hvězda byla přijata do znaku asi na památku prvního velmistra Alberta ze Šternberka. Proslulý řád, jehož kolébkou byl hospitál postavený na popud Anežčin, měl vedle ošetřujících bratří také kněze a řídil špitály a fary v mnoha městech v Čechách, Slezsku, Polsku a Uhrách.

Na Františku v Praze Anežka rovněž založila klášter pro františkány a druhý pro klarisky. Bylo to velkolepé dílo a celá tato čtvrť náležela k nejkrásnějším v Praze. R. 1235 sama se stala řeholnicí a oblékla se v chudý šat sv. Kláry z Tridentu. Papež Řehoř IX. ji hned jmenoval abatyší. Spolu s dalšími pannami, pocházejícími z předních šlechtických rodin, Anežka sloužila nemocným. Její zásluhou byla i další špitální bratrstva přivtělena k ji vedenému bratrství a v r. 1237 je papež povýšil na samostatnou řeholi, která se řídila předpisy sv. Augustina.

Jak je psáno v papežském dekretu Jana Pavla II., vynikající svatost blahoslavené Anežky nejvíce "zářila v zachování tří božských ctností." Ctností víry, křesťanské naděje a lásky. Nejvyšší normou jejího života bylo svaté evangelium. Neustále usilovala rozjímat Kristova tajemství a s radostí a láskou uctívala blahoslavenou Marii Pannu, kterou si zvolila za ochránkyni svého panenství. Jako hluboce věřící křesťanka v těžkých životních situacích nikdy neztratila naději a dovedla vždy překonat všechny potíže a protivenství, kterých bylo nemálo. Nejvíce ale vynikala ctností lásky: milovala nade vše Boha, nejvyšší Dobro, a zvláštní lásku prokazovala svým bližním, ať už žili ve světském prostředí anebo v klášteře. Vždy se chovala soucitně a pomáhala všem, kdo se k ní utíkali o pomoc.

Panenský stav, který si zvolila, nesl s sebou zřeknutí se manželství a tedy y fyzického mateřství, ale nikoliv duchovního mateřství, které je otevřeno vůči všem lidem, zvláště těm, kteří trpí a potřebují pomoci, v duchu slov, cokoli jste učinili jednomu a nejmenšímu, mně jste učinili. Blahoslavená Anežka sloužila nezištně a obětavě trpícím ubožákům, nemocným a opuštěným. Dávala jim nejenom lékařskou ošetřování, povzbuzení a naději, ale i obětavou lásku, která vidí v každém bližním obraz a úd Kristův. Modlitbou udržovala spojení s Bohem a ztělesňovala v sobě všechny křesťanské ctnosti, zvláště pak víru, naději a lásku, z nichž nejdůležitější je láska. Milovala Boha nade vše a bližního, jako sebe samu.

VÝZVA 28. ŘÍJNA:

Základem lidské svobody a politické samostatnosti je charakter obyvatelstva státu, v němž většina lidu o ně bojuje den co den tvořivou prací, která slouží veřejnosti.

Ideou Československa, jako samostatného státu, byla služba občanům jako celku a služba jednotlivci, aby mohl rozhodovati o vlastním osudu.

Národy a státy se udržují jen zachováním ideí, z nichž se zrodily. Češi a Slováci ve staré vlasti ztratili svobodu pracovat pro sebe a právo rozhodovati o své osobní a státní budoucnosti.

Dnes jsou tu jen Češi a Slováci za hranicemi, kteří mají osobní a politickou svobodu rozhodovati svou osobní prací o svém vlastním životě a o budoucnosti svých dětí.

Každý 28. říjen je pro nás výzvou usilovat každodenní soutěživou prací na volném trhu světa o lepší službu veřejnosti.

Bata Footwear
Division of Bata Industries Limited
Batawa, Ontario K0K 1E0

11. února 1989 schválil Svatý Otec Jan Pavel II. dekret, jímž se uznává hrdinný stupeň ctnosti blahoslavené Anežky České a otevřel cestu k jejímu svatořečení. Byl tím skončen dlouhý kanonizační proces o prohlášení bl. Anežky za svatou, během něhož byla zodpověděna základní otázka: "Zda existovaly u blahoslavené Anežky České, panny z řádu svaté Kláry, zakladatelky kláštera sv. Františka v Praze, božské ctnosti víry, naděje a lásky k Bohu a k bližnímu, jakož i základní ctnosti opatrnosti, spravedlnosti, mírnosti a statečnosti a ctnosti s nimi spojené, v hrdinném stupni, jak to vyžaduje tento případ a účinek, jehož má být dosaženo."

Blahoslavená Anežka se narodila v Praze kolem roku 1211, jako nejmladší dcera z šesti dětí českého krále Přemysla Otakara I. (1197-1230) a královny Konstancie Uherské, která byla sestrou krále Ondřeje II. (1205-1235). Za vlády Přemysla Otakara I. česká koruna se stala dědičně královskou a byl též zaveden nový nástupnický řád. Tak už v r. 1216 Otakarův jedenáctiletý syn Václav byl zvolen jeho nástupcem a po otcově smrti dvacetipětiletý Václav I. (1230-1253) se stal českým králem.

Václavova sestra Anežka byla poslána ještě jako dítě do Třebnice ve Slezsku, kde v klášteře cisterciáček byla svěcena péčí vévodkyně svaté Hedviky a její dcery, která tam byla abatyší. Obě ji uváděly do duchovního života, v kterém pak pokračovala v Doksaněch v klášteře řeholnic premonstrátek. Její otec, Přemysl Otakar I. ji určil ke královskému sňatku. Byla jím zasnoubena Jindřichu VII., synu Bedřicha II. a tak předurčena za budoucí císařovnu. Aby si osvojila obyčej, jaké vládly na panovnických dvorech, byla poslána do Vídně. Na vévodském dvoře ztrávila Anežka pět let a seznamovala se nejenom se zvyky vládnoucích dvorů, ale především si osvojovala křesťanské ctnosti. Ráda dlela na modlitbách, zdokonaňovala se v lásce k Bohu a vykonávala skutky lásky a milosrdenství vůči chudým.

Intrikami vévody Leopolda VI. bylo její zasnoubení zrušeno, chotí Jindřicha VII. se stala vévodova dcera Markéta a v r. 1225 Anežka byla poslána ke svým rodičům do Prahy. Přemysl Otakar I. byl tímto jednáním velmi uražen a začal proti rakouskému vévodovi pohraniční válku. Anežka však neměla co Markétě co závidět. Jindřich VII. se proti svému otci vzbouřil, byl od něho v jižní Itálii vězněn a ze strachu před těžším trestem se vrhl na útěk i s koněm do

Dceři královské nebyl lhostejný osud bližních a tedy ani osud její země. Anežčin bratr Václav I. prý ji často vyhledával a žádal o radu. Podařilo se jí také provést smír mezi ním a jeho odbojným synem, Přemyslem Otakarem, markrabětem moravským, pozdějším králem Přemyslem Otakarem II.

Král Václav I. ji často a nemálo zarmucoval svým životem. Právě tak, jako mnozí panovníci své doby a i dob pozdějších, hledal moc a slávu a k dosažení svých cílů leckdy použil prostředků násilných. Když jako 48 letý zemřel, byl pochován Na Františku u své sestry, která se za něho nepřestávala modlit a jejímuž blahodárnému vlivu je připisováno to dobré, co jako král pro nové řehole, zvláště pro medikanty, udělal.

U vltavského nábreží se rozkládá areál bývalého kláštera bl. Anežky, nejstarší česká gotická architektura, vznikla před r. 1234

Václavův nástupce Přemysl Otakar II. (1253-1278) svoji říši nesmírně rozšířil a hospodářsky povzněl zakládáním měst, městeček a vesnic. Jeho sláva se rozléla po celé Evropě. Tataři ho nazývali králem železným, zatímco na západě proslul jako král zlatý, pro nádheru dvora a velkou štedrost. Jak vysoká byla jeho sláva, tak hluboký byl jeho pád. Stálými válkami postupně moc Přemyslova byla oslabena a v r. 1276 se musel vzdát vlády nad alpskými zeměmi, Chebskem, vrátit pohraniční hrady na Slovensku, uznat Rudolfa Habsburského za německého krále a přijat od něho Čechy a Moravu v léno v listopadu 1276. Po smutném pádu přišlo ještě smutnější zahynutí.

Podle nejstaršího životopisu blahoslavené Anežky, těžce prožívala den sv. Rufa (26. srpna) roku 1278, kdy na Moravském poli zradou Miloty z Dědic byl poražen Přemysl Otakar II. a byl ubodán k smrti. Měla prý v onen den zvláštní vidění - předtuchu. Pádem Otakarovým byla stržena vlast Anežky s výše blahobytu v propast neslýchané bídy. V zemi nastal zmatek a boj všech proti všem, když za správce země a poručníka sedmiletého Václava byl ustanoven Ota Braniborský a když jeho vojska plundrovala Čechy, zatímco na Moravě řádilo vojsko Rudolfovo. Bylo to těžké období pro Českou zemi a pro Anežku, kdy lid zmríral hladem a klášter Na Františku byl obléhán nemocnými a umírajícími.

Abatyše Anežka se odebrala na věčnost r. 1282 v pověsti svěřence. O její svatořečení požádala nejprve královna Eliška, manželka Jana Lucemburského, r. 1328 a o deset let později český provinciál minoritů, abatyše kláštera klarisek a jeden další žadatel. Pak r. 1353 český král Karel IV., který vešel do dějin jako "otec vlasti". Úsilí o Anežčino svatořečení naráželo na velké obtíže, poněvadž její hrob Na Františku zmizel za válek husitských pod troskami kláštera. Klarisky byly rozeznány, vrátily se do svého kláštera až v r. 1625 a hned obnovily úsilí o dosažení svatořečení. Za Josefa II. byl klášter zrušen a tím byl udělán konec jejich pokusům o svatořečení. Klášter nebyl nikdy obnoven. Teprve r. 1872 dosáhl pražský arcibiskup uskutečnění kanonického procesu poukazováním na skutečnost, že Anežka byla uctívána "od nepaměti." Její zásluhou bylo uvedení řehole sv. Františka do Čech a založení řádu křížovníků s červenou hvězdou. Dcera královská založila a bohatě fundovala nemocnici pro chudé a nemocné a sama zvolila život v chudé řeholi, žijící z almužen dobrodinců. 3 prosince 1874, na žádost kardinála Schwarzenberka, prohlásil ji papež Pius IX. za blahoslavenou a její svátek byl stanoven na 2. března.

K obnovení procesu o svatořečení blahoslavené Anežky České bylo přikročeno na základě nově objevených dokumentů obsahujících její životopis, dokazujících vysoký stupeň jejího ctností a hodné se zmiňujících o svatosti jejího života. Přímluvě bl. Anežky se připisuje zázrak - zázračné uzdravení Karla Reisingera z Prahy v listopadu 1941. Ač se lékaři vzdali jakéhokoliv naděje na jeho

Dokončení na straně 7

Soud odsouzených

V.

JOSEF KOUDELKA

Pokračování z minulého čísla

Cesta probíhala za naprostého mlčení. Jakou dobu pod dohledem zasmušilých strážců, nikdo z nás nevěděl. Vůz pojednou zastavil. Po chvíli k nám dolehnul skřípot jakéhosi kovu a vůz se opět zvolna rozjel. Ne nadlouho. Zastavil a zadní dveře se rozevřely. Naši strážci se psem vyskočili.

"Všichni ven a seřadit!", zavelel kdosi zvenčí. Postupně jsme vystupovali a kdo z nás měl pouta, tomu byla sejmuta. Po seřazení jsem se nenápadně rozhlížel. Ocitli jsme se na jakémisi větším, obdélníkovém nádvoří. Přímě proti nám byla dlouhá, jednopatrová budova se zamřížovanými okny. Uprostřed, vtěsnána mezi budovu, vyčnívala kostelní věž s hodinami. Pak jsem teprve zavětlil, že nádvoří bylo celé obklopené budovami.

"Kartouzy", řekl kdosi polohlasitě. Tak to tedy byly pověstné Kartouzy! Bývalý klášter, sídliště řeholníků! Jakýsi nově přichozí, v hodnosti poručíka, se před námi zastavil:

"Přijeli jste sem ne proto, abyste zaháleli, ale pracovali", počal výkladem.

"Všichni z vás budou přiděleni na společné ubikace a každý z vás se podrobí vězeňskému řádu bez odmluv. Na které pracoviště budete zařazeni, to se dozvíte."

Otočil se, pokynul dvěma novým strážcům a odcházel k budově za našimi zády, po výzvě jednoho z nich se naše skupinka sunula ke vchodu patrové budovy. I když venku byl nádherný, slunný den, po vstupu do budovy ovanul nás chlad. Vysoké, asi šestimetrové stěny, klenutý strop, vyvýšená obloukovitá okna a dlážděná podlaha. Zvenčí působila budova patrovým dojmem, ve skutečnosti byla přízemí.

"Stát!", zavelel strážce.

Po opětém seřazení na dlouhé chodbě, s nějakými listinami v rukou, pokračoval:

"Koho přečtu, zapamatuje si číslo, které mu přidělím, světnici a vystoupí vlevo!" Postupně všechny jmenoval. Jména mých společníků jsem neznal. Na táboře jsem se s nimi nestýkal. Poté se dvěma spoluvězni následoval vstup do t. zv. světnice. Vysoká čtvercová místnost asi 6 x 6m rovněž se studenými dlaždicemi na podlaze a o poznání chladnější než chodba. Podél zdi dřevěné jednopatrové postele. Uprostřed podlouhlý dřevěný stůl se dvěma lavicemi. Vězni v soukenném oděvu při spatření strážce skočili do pozoru a jeden z nich podával hlášení. Gesto dozorce značilo vstoupit do cely, aby vzápětí bouchnul dveřmi. Nastalo vzájemné představování a vyptávání.

Téhož dne nám byl z vězeňského skladu přidělen nový soukenný oděv s příkrývkami. A příštího dne zrána došlo k předvedení k pracovnímu referentovi. Byl jím poručík, který nás již uvítal a o kterém jsem se také dozvěděl, že se jmenuje Weiss. Po ohlášení jména a nově přiděleného čísla 1420, obšírně zahájil:

"Víte proč jste tady a za co jste tady. Nechci, aby na vás došla nějaká stíznost. Když budete sekat latinu, můžete jít dřív domů. Nevšímejte si nějakých řečí a hleďte zabrat. Všechno ostatní hod'te přes palubu. Když něco budete mít, nechte se předvést. Ted' půjdete do stolářské dílny. Ale znovu opakují, žádné hlouposti. Máte k tomu něco?"

S napětím vyčkával.

"Ne", ozval jsem se.

"Tak hlaste odchod."

V doprovodu dozorce se naše trojice opět ocitnula na cele. Postrádali jsme přítomnost spoluvězňů, kteří byli na pracovišti. Převlékli jsme se do pracovního oděvu. Krátce na to se

otevřely znovu dveře. U vchodu stál strážce s vyžehleným vězněm. Sdělil nám, že je brigádýrem a abychom ho následovali. Prošli jsme chodbou na nádvoří a odtud do zadního traktu věznice. Věznice byla rozlehlejší, než jsem si představoval. Před námi po levici byla dlouhá hala s továrním komínem, ze kterého stoupal dým. Po pravici - a tam jsme směřovali - byl sklad řeziva. Fošny, prkna všeho druhu a k nim přilepená přízemní budova, ze které vycházel hluk strojů. Při

vstupu ovanula nás příjemná vůně lesa. Hluk se zvýšil. Prošli jsme strojovnou, kde snad každý stroj byl ve vězeňské péči a vstoupili do kanceláře. Uvnitř byl strážce v modrém plášti s brigádýrkou na hlavě. Brigádýr, který nepochybně byl privilegovaným vězněm, zcela ledabyle oznámil, že přivedl "odbornou posilu". Dozorce, o kterém jsem již zjistil, že se jmenuje Zelenka, což se shodovalo se jménem mého přítele, jevil zájem, jakoby dovedl tři kusy hovězího dobytka. Jen poznamenal, ať nás zařadí a zhloubal se do jakýchsi papírů. Prošli jsme strojovnou a po dřevěných schodech do prvního patra. Tam se nacházela ruční dílna. Řada vyrovnaných hoblic, materiálu, sloužícího ke zpracování a kolem toho všeho několik vězňů v pracovní extázi. Po vyzvednutí pracovního nářadí a přidělení pracovního úseku zapojili jsme se rovněž do výroby. Spočívala ve výrobě oken a dveří pro civilní sektor.

Práce nebyla zdaleka tak namáhavá a vyčerpávající jako na šachtě. Zato rozdílnost prostředí, kde každý byl odkázán k samostatné činnosti, byla zcela odlišná atmosféra v tmavé jámě, kde v důsledku soustavně riskantních podmínek byl odkázán jeden na druhého, neboť nikdo nevěděl, kdy bude potřeba pomoci. Oproti tomu zde panovala uzavřenost a částečně, což bylo způsobeno různými šplhavci, nedůvěra. Ale nezbyvalo, než se sžít a přizpůsobit daným podmínkám. Směna tu existovala pouze ranní. Po ní následoval oběd a vycházka na vězeňském dvoře. Tam také byla možnost seznámení s vězni z různých pracovišť. Jako brusírna skla, bakelitka, nebo bižuterie. Složení vězňů bylo různorodé. Převažovali politické delikty, bývalí intelektuálové, kněží a v té době jen z malé části amorální zvrhlíci, zloději či vrazi. Po vycházce následoval odchod na ubikace, provedení úklidu, večere a sčítání. Tak tomu bylo den ze dne.

V roce 1959, kdy již zcela ochabla vlna emocí po maďarských událostech z roku

1956, byl jsem opět na vycházkovém dvoře a to v přítomnosti spoluvězně Lad. Kmenty. Štíhlý, černovlasý, původem z Ružomberka. Byli jsme na stejném pracovišti a nejednou jsme spolu hovořili. Ted' mě poněkud překvapil. Zaslěhl mě do přípravy k útěku. Jeho plán i způsob provedení nesmírně imponoval, i když byl více než jen riskantní. Ale, neměl jsem co ztratit. Svobodný, bezdětný, a před sebou ještě plných sedm let v mizérii. Mohl jsem jen získat. A pak - mohli jsme se postarat o rozplynutí mýtu náčelníka věznice Krále, který vždy prohlašoval, že z Kartouz ani myš neproklouzne.

Útěk

Byla srpnová neděle. Krásný, teplý letní den, jakoby vybízel k výletům do přírody. A poněvadž tento den náležel také povinným brigádám, nechyběl ani Kmenta, Šindler, Ondráček, Synák, Dobrý a já. Všichni z nás byli ve skladě řeziva za účelem úklidových prací. Jenže tentokrát žádnému z nás neležel v hlavě nějaký úklid. Bedlivě jsme sledovali nejbližší okolí. Rozlišovali jsme příčinu a původ sebemenšího hluku, abychom měli naprostou jistotu, že náš plán vyjde. Kmenta,

nasednout do ní. A zatím? Něco se muselo stát! Honza šlapal naplno, ale bylo to, jako když zajíc prchá před pánem džungle. Náš nákladák nemohl soutěžit s policejním motocyklem! Zadním sklem jsem již zřetelně rozeznával obrysy dvou jezdců. Vpředu seděl nějaký civilista a za ním uniformovaný člen se samopalem. Před námi se objevila prudká zatáčka. Šindler ve snaze zachránit situaci, prudce šlápnul na brzdu. Jenže vůz se již nedodařilo udržet. Smýknul sebou a jeho přední kola vypověděla poslušnost. Zůstal viset na betonových pilířích na pokraji silnice. Pod námi byl strmý svah. Vypadli jsme jako bleskem zasažení. Stejně tak Ondráček a Synák.

"Kluci, všichni na vlastní pěst!", zakřičel Šindler a již jsme se svahelem řítili jak lavina. Za námi praskaly výstřely. Přede mnou se objevilo nějaké stromořadí, keře a úzký potůček. Zcela bez dechu doběhnul jsem k prvnímu stromu a pod jeho ochranou jsem se snažil zhodnotit situaci. Byla hrozná! Z mých společníků jsem již nikoho neviděl. Zato nahoře na svahu, v blízkosti havarovaného vozu ležela dvojice náhončích. Zřejmě čekala posilu. Pohlédnul jsem vpřed. Ne! Ani tam to nebylo myslitelné. Byli tam lidé na poli a po těch výstřelech se zvědavě dívali v místa, kde jsem stál. Kdybych alespoň znal okolí! Nezbyvalo, než běžet podél stromů a místy roztroušených keřů. Po chvíli jsem cítil, jak mi síly rapidně ubývají. V blízkosti jsem zaslechnul hlasy. Zalehnul jsem do křovin a opatrně zvednul hlavu. Vojsko! To snad nebylo možné! Během několika minut že by nás obklíčila vojenská jednotka? Ale asi tomu tak bylo. Teprve ted' jsem také nedaleko ode mě spatřil obrys lesa. Přístup k němu byl však znemožněn několika vojáky a civilisty. Počala mě hlodat myšlenka, že jsem v pasti. A přesto, že jsem byl propocen, při pomýšlení z dopadnutí běhal mi mráz po zádech. Odevzdaně jsem se zaryl do křoví a v tu chvíli přál jsem si proměnu v krtka. Kdoví, jak dlouho jsem tam ležel. Téměř bez dechu. Něčí kroky se jednou přibližovaly, jindy se vzdalovaly. Trnul jsem a modlil, aby mě minuly. Jenže přání zůstalo nevyslyšeno. A znovu se kroky přibližily.

Na několik vteřin v těsné blízkosti mého nedokonalého úkrytu nastalo hrozné ticho. V tom mi jakýsi předmět kdosi zaryl v drásavé bolesti do zad. Zvolna sjížděl shora dolů. S profesionální jistotou vědomí o účinku bolesti. V tu chvíli mně napadlo, že i kdybych měl sebevětšího nepřítele, podobným způsobem bych ho před hmyzem rozhodně necháchočil. Drásání ustalo, abych vzápětí byl do zad poctěn ranou, která by otřásla nebožtíkem. Natožpak se mnou, s obličejem zarytým v zemi, sotva se známkou dechu. Žebra, která dosud byla v neporušeném stavu, zaznamenala prudký otřes.

"Vstaň, ty svině hnusná!", zařval kdosi s elánem, který v tu chvíli snad probudil i vzdálené, mlčící Prachovské skály. Zvolna, v očekávání dalších znenadání blížících se negativních jevů, provinile jsem zvednul svou hrůšnou tělesnou schránku.

"Ty hajzle, ty parchante!"

Za přispění estetických výrazů pocítil jsem prudkou ránu do žaludku. Naklonila mě vpřed, aby mě další usměrnila k pokleku.

"Vstaň!", ozvalo se opět.

"Kde jsou ostatní, co?"

Jakžtak stačil jsem si protřít oči. Opět jsem povstal. Přede mnou stál vězeňský strážce Tokár s namířeným samopalem. Vedle něj voják v košili, s vyhrnutými rukávy. Z polí k nám doléhal hluk a několik civilistů běželo k nám.

"Nevím", odpověděl jsem slabě, s úmyslem vzdoru za pacifikační lekci. Již se asi chystal k pokračování, když se vzteklym výrazem shlédnul blíže se skupinku.

"Tak kolik vás bylo?!"

"Nevím", trval jsem na svém.

"Ty, si vzpomeneš! Pracky nahoru a jdeme!"

V tom za námi, ze stromořadí, ozval se panovačný zvuk hlasu:

"Stát! Ani se nehnut!"

Všichni jsme pohlédli v ta místa.

Pokračování příště

Co Čech, to muzikant (O našich na Volyni)

Skupina volynských Čechů z hudby I. československé brigády

Odskočíme si na chvíli na jižní Moravu, do samého pohraničí, do jedné z obcí novoosídlených v době po druhé světové válce našimi krajany z Volyně, Olbramovic, a je to jejich tradice muzikantů, tradice do dneška nepřerušená, již dnes hodláme věnovat více pozornosti. Píše o tom všem velmi podrobně Marta Tonciová z brněnského Ústavu pro etnografii a folkloristiku ČSAV ve Vlastivědném věstníku moravském (1988).

Předpoklady pro dlouholetou a úspěšnou činnost tamní kapely se vytvořily už na Volyni. Aktivní postavou zde byl kromě dalších pozdější olbramovický kapelník Vladimír Hybler. Byl především hudebníkem a skladatelem-samoukem, ale působil také jako sbormistr. Pro poměry na Volyni byl totiž charakteristický vřelý vztah ke zpěvu českých písní a ke zpěvu a hudbě vůbec. V době, kdy Volyn patřila k Polsku, bylo ve školách zavedeno dobrovolné vyučování zpěvu. Tohoto úkolu se ujal V. Hybler. Získával tak základní poznatky pro nácvik sborového zpěvu, které rozvíjel absolvováním kursu pro sbormistry prvního stupně v Horochově a druhého v Lucku. Z Vilhelmovky, kde začal působit jako sbormistr, odešel do Lucku a v této činnosti zde pokračoval. Zde bylo hodně učitelů, kteří ovládali noty, takže práce pokračovala snadněji a bylo možno se pustit i do náročnějších skladeb.

V Lucku se rovněž připravovalo vysílání rozhlasového studia. Z toho důvodu bylo třeba připravit program. Pilně se nacvičovalo, neboť hudba měla tvořit podstatnou část vysílání. Sbor v Lucku měl kolem třiceti členů, vystupoval také na besídkách a různých koncertech. Repertoár tvořil převážně úpravy lidových písní.

Repertoár spontánních příležitostí a situací se lišil od programu sborových vystoupení. V neorganizovaném zpěvu se uplatňovaly české lidové písně, které si přinesli emigranti ze svého někdejšího domova a dále písně okolních slovanských národů, mezi nimiž česká menšina na Volyni žila - ukrajinské a polské. Tento repertoár naplňoval chvíle, kdy zněl zpěv v domácnostech, při večerních besedách a procházkách přírodou. Cílem zpěvu ve sboru bylo připomínat si a udržovat i písní vědomí spjatosti s původní vlastí. Záměrně se zpívaly pouze písně české, moravské a slovenské, ovšem podle toho, jak si je mohli Češi na Volyni obstarávat.

Významnou úlohu v úrovni společenského zpěvu na Volyni sehrály různé organizované skupiny, například Svaz katolické mládeže, učitelské sbory apod., které napomáhaly rozvoji sborového zpěvu. Jeho význam spočíval v udržování úrovně kulturního života a v posilování vlastenectví. K tomu sloužil jak zpěv, tak i rozvíjející se české ochotnické divadlo a činnost českých kapel. Prameny, z nichž volynští Češi čerpali písně a skladby pro tuto činnost, patřily k cenným a váženým památkám uchovávaným mezi rodinnými písemnostmi. Volynští Češi je ukrývali do beden a zakopávali, když museli nuceně opustit své obce v rámci válečných událostí. Zel, po návratu byla většina toho zničena.

Na úspěšnou tradici sborového zpěvu na Volyni navázali volynští Češi i v Československu. V Olbramovicích, kde se usídlili v poměrně značném počtu, pokračovali zpěváci z bývalého sboru na Volyni, vedení V. Hyblerem, ve své činnosti, ovšem jen v rámci své skupiny, u ostatních se nejevil o zpěv zájem. S úmyslem seznámit obyvatele nově osídlených obcí v pohraničí na jižní Moravě s písněmi slovanských národů zpívali nejen české a moravské, ale i ruské, polské a ukrajinské lidové písně. Několikrát úspěšně vystupovali, pak se však sbor asi po čtyřletém působení rozpadl.

Vedle zpěvu a dalších kulturních činností hrála na Volyni důležitou roli také instrumentální hudba. Podle výpovědi pamětníků téměř každá česká obec měla vlastní kapelu - dechovku. Vedle toho například ve Vilhelmovce, odkud pochází jedna z význačných muzikantských osobností, V. Hybler, pracoval při škole také smyčcový orchestr. Sestával s houslí, trubek, klarinetů a basy. Šlo o příležitostné nástrojové seskupení, které vzniklo z potřeby doprovodit hudbou divadelní představení ochotníků. K původním činohrářům složili místní hudebníci (Jaroslav Židlický, varhaník ze Sienkievičovy, a V. Hybler) hudbu a nápěvy k textům písní. Repertoár byl

rozmanitý, například pohádka Jirka králem (autor J. Fojtík), drama na Jírovcově gruntě (autor textu i hudby V. Hybler), ochotníci upravili pro svůj divadelní kroužek Moniuszkovu Halku a pod. Smyčcový orchestr hrál i při mších, které předváděli čeští hudebníci a zpěváci o slavnostních příležitostech. Kromě toho se volynští Češi prosadili úspěšně i na koncertních pódii, například na koncertech v okresním městě Lucku.

Na tyto tradice navázali reemigranti i po příchodu do jihomoravského pohraničí. Podle charakteru zemědělské produkce na Volyni, kde se pěstoval zejména chmel, byla této skupině určena k přesídlení oblast Zatecka. Část jich pak postupně přesídlila na jižní Moravu do Loděnic, Olbramovic a dalších vesnic. I zde usilovali o navázání na kulturní aktivitu která byla pro tuto skupinu příznačná v jejich dřívějším domově, přes všechny obtíže, které se jim v novém bydlišti stavěly do cesty.

Repertoár kapely volynských Čechů se po příchodu do Československa změnil. Muzikanti se museli přizpůsobit vkusu a požadavkům nového publika. Hlavní část jejich repertoáru v průběhu činnosti od roku 1947 tvořila současná skladatelská produkce pro dechové soubory a skladby kapelníka V. Hyblera. V posledních desetiletích byly rozsah a skladba poznamenány vlivem významných a známých muzik - brněnské Moravanky, Jihočeské dechovky a Starobrněnské dvanáctky. Soubor hraje také módní taneční skladby podle toho, co současný vkus posluchačů vyžaduje.

M. T. - r. h.

Svatá Anežka Česká

Pokračování se strany 5

PROF. DR. JOSEF KALVODA

uzdravení, byl zázračně uzdraven. Lékařští poradci kongregace pro svatořečení prohlásili Reisingerovo uzdravení za mimořádné a lidsky nevysvětlitelné. Za uzdravení konala Reisingerova manželka a její přátelé nověnu k bl. Anežce České, a té také vzdala veřejně první dík.

U příležitosti oslav 650 výročí smrti bl. Anežky, pražský arcibiskup kardinál Karel Kašpar v petici poslané r. 1935 papeži Piu XI., jménem všech biskupů a čs. lidu, vyslovil přání o její svatořečení. R. 1948 podal žádost o obnovení procesu svatořečení řád minoritů a r. 1950 pražský arcibiskup Josef Beran. 2. února 1982, u příležitosti 700. výročí smrti bl. Anežky České, poslal papež Jan Pavel II. pražskému arcibiskupovi kardinálovi Františku Tomáškovu list v němž podrobně vylíčil život služebnice Boží a dal její ctnostný život za příklad k následování věřícím naší doby. Prohlásil Anežku za jednu z nejušlechtlejších postav českého národa.

V listě Jan Pavel II. poukázal, mj., i na Anežčino odmítnutí stát se manželkou císaře Bedřicha II., které bylo zdůvodněno slovy

VIDEO-FILM

Ve dnech 10. - 16. listopadu 1989 bude v Římě svatořečení bl. Anežky České Přemyslovny.

"MORAVIA PUBLISHING INC."
(Toronto, Ontario, Canada)

zaznamenaná celou významnou slavnost v Římě na VIDEO-FILM, který bude přizpůsoben všem televizním systémům v celém světě.

Apoštola, aby "ti, kdo mají co dělat s tímto světem v něm neutkvěli, neboť věci tohoto viditelného světa pomíjejí."

V únoru 1988 kongregace pro svatořečení projednala dokumenty vztahující se k bl. Anežce. Spis, který připravila konsistorní kongregace pro svatořečení, končí následující větou: "Kéž je její povýšení na oltář, po němž touží a které očekávají především pražská arcidiecése a Boží lid, který žije v Československu, řeholnice z řádu sv. Kláry a ostatní františkánské rodiny prvního a Třetího řádu, jakož i řád křížovníků z červenou hvězdou, k Boží slávě a ke cti Církve."

Na zasedání v říjnu 1988 teologičtí poradci kongregace jednomyslně prohlásili, že bl. Anežka vykonávala hrdinným způsobem křesťanské ctnosti. Stejně se vyjádřili i kardinálové a biskupové, kteří jsou členy této kongregace. Jan Pavel II. dal vyhotovit dekret o hrdinných činech bl. Anežky České a pak prohlásil: "Nelze pochybovat o hrdinském stupni ctností blahoslavené Anežky České, panny z řádu svatě Kláry, a to jak jejich božských ctností víry, naděje a lásky, tak i základních ctností: opatrnosti, spravedlnosti, statečnosti a mírnosti, jakož i ctností s těmito spojených, jak to vyžaduje případ a účinek, o který se jedná."

NITRA TRAVEL INC.

NITRA TRAVEL INC.

NITRA TRAVEL INC.

ZÁRUKA SPOĽAHLIVOSTI

360-3800

VŠETKY SLUŽBY POD JEDNOU STRECHOU!
CESTOVANIE DO CELÉHO SVETA

Chcete poslať darček príbuzným a priateľom? Využite naše nové služby - zasielanie tovaru podľa katalógu priamo zo Západného Nemecka do Československa alebo Kanady (televízory, videá, osobné počítače, mikrovlnové rúry, umývačky riadu, mrazničky, hračky, odevy, dárkové balíčky a mnoho ďalších výrobkov). Forma platenia: hotovoť, šeky, Credit Card.

Nazabudnite na vianočné sviatky, ponúkame Vám veľký výber darčkových balíčkov.

Zasielanie peňažných poukážok Vaším príbuzným a priateľom.

American Express International Money Orders - od nás priamo do Československa k použitiu ako devízový prísľub, k otvoreniu devízového účtu v banke alebo zámenu za tuzexové poukážky.

American Express Money Gram. Informácie v našej cestovnej kancelárii. American Express Travel Cheques.

Pozvania pre návštevníkov do Kanady
Notárske overenia-preklady dokumentov
Cestovné doklady a víza
Rezervácie hotelov a kúpeľných liečení
Skupinové lety počas celého roku s KLM, Lufthansa, Swissair a inými leteckými spoločnosťami (Objednávajúte čo najskor).
Zaistenie dovoleniek a služobných ciest.
Poistenie na let a pobyt. Zdravotné poistenie pre návštevníkov v Kanade.

Via Rail Tickets.

Potrebuje radu alebo informácie? Obráťte sa s dôverou na nás!

360-3800

668 Queen Street West Toronto, Ontario M6J 1E5

NITRA TRAVEL INC. NITRA TRAVEL INC. NITRA TRAVEL INC. NITRA TRAVEL INC.

Toronto, 28. října-October 28, 1989 - "NAŠE HLASY" 7

Vlak národního hospodářství v SSSR

Magnetizovanie

Zázrak modernej vedy
Pokračovanie
Časť druhá

Na Univerzite Metaphyziky v San José, špeciálnym výskumom dokázali - používaním magnetickej energie možno vypestovať 10-15 funtové kapustné hlávky a niekoľko funtových cibule. Na prvý pohľad sa nám to zdá neuvěřitelné, ale čo sa nám zdálo neuvěřitelné včera, môže byť pravdou v prítomnosti. Boli by naši predkovia uverili, že o 50 rokov ľudia budú "špacirovať" po mesiaci. Moja nebohá babka by mňa bola nechala vyoškovat' zo svätej Cirkvy. Je tu dokaz, že keď to pracuje v jednom elemente, možno robiť výzkumy v ktoromkoľvek smere prírody.

V nemeckom časopise "wissenschaftliche Nachrichten" bol zaujímavý článok, kde robili pokusy z domácimi zajačmi. Nebol uvedený systém aký používali, ale skutočnosť je, že z normálnych zajacov (3-4 kg) vypestovali 20 kg ozrutu, teda niekoľko krát väčšie ako normálne. Na tomto kontinente dávajú hydine nebezpečne chemikálie, aby pribrali na váhu a ľudia to kupujú z nevedomosti, že to môže mať nebezpečné následky, čo sa nášho organizmu týka.

Teraz sa chcem dotknúť trochu háklivej veci. Niektoré naše dámy si potrpia na drhú kozmetiku a sú toho názoru, že to musí byť dobré, lebo zaplatili zato 75 dolárov, prípadne i viac. Porekadlo hovorí: najľahšie zarobíš groše na nevedomosti ľudí, (prepačte mi za úprimnosť).
Buďte opatrní, keď niečo je premrštené vychvalované, ne-

budte obeťou tých žralokov! Je radné aby si dámy зробили ráz za týždeň masáž tváre, tak zvaný "Facial". Vopred použiť teplý mokrý obklad, čo otvorí póry na pokožke. Jemnou vaselinou previesť masáž, priemerne 8-10 minút potom tvár umyť, aby pory neboli zablokované. Teraz vziať malú láhev s magnetizovanou vodou, s vatou natierať, necháť riadne vsiaknuť hlboko do otvorených pórov, čo robí blahodarné účinky. Oživi jemné vlákna (tkaniva) a delikátne svalstvo. Všimnite si, ako bezfarebná je pokožka u niektorých ľudí, čo je znakom, že cirkulácia krvná nie je v poriadku, teda je niekde blokována. Tento problém možno dať do poriadku, keď pokožka dostane novú prirodzenú energiu, z magnetizovanej vody.

Ďalej, boľenie hlavy sa dá liečiť, ale nie práškami a tabletami, tieto môžu zastaviť bolesť, ale len na chvíľu a bolesť po chvíli začne manifestovať zase. Tento problém sa dá tiež liečiť ale zase magnetickou vibráciou z rúk terapistu (magnetizéra) a toto je jediný prirodzený spôsob liečenia. Osobne nevidím liečenie a vyriešenie všetkých zdravotných problémov chemikáliami.

Verím Matke prírody a požehnanie "Všemohúceho" v prípade potreby.

Váš Dr. Štefkovič.

AFORISMY

- * Životní ideály vyměnila za ideální život
- * Co se v mládí nenaučil, začal ve stáří studovat
- * Snadno se chodí ve vyšlapané cestě

Recepty pro naše hospodyňky

POLEVKA Z VAJEČNÉ JÍŠKY:

100 g zmrazené zeleniny, 40 g másla, 20 g hladké mouky nebo krupičky, 2 vejce, 1 a půl litru vody, sůl, několik kapek polévkového koření, petrželka

Na menší kousky překrájenou zeleninu osmahneme na másle, vmícháme mouku nebo krupičku, znovu osmahneme, vmícháme vejce a mícháme až se srazí. Zalijeme osolenou vodou, přidáme pol. koření, rozkvedláme a povaříme asi 15 minut. Do hotové polévky přidáme rozsekanou petrželku.

TELECÍ ZÁVITKY SE SMETANOU:

400 telecího masa z kýty, sůl, 100 g mletého telecího masa, 1 vejce, 1 na tvrdo uvařené vejce, 20 g tuku, 20 g cibule, 50 g čerstvých hub anebo 10 g sušených hub, mletý pepř, zelenou petržel, 40 g másla, 40 g cibule, š. dl kyselá smetana, 20 g hladké mouky.

Maso pokrájíme na řízky, naklepeme a osolíme. Na tuk zpěníme cibulku, přidáme očistěné umyté pokrájené houby, posolíme, okořeníme pepřem a podusíme. Přimícháme pomleté maso a chvíli společně dusíme. Do vychlazeného přidáme vejce, rozsekané vařené vejce, posekanou zelenou petrželku, všechno zamícháme a potřeme řízky, zatočíme a převážeme bílou nití, nebo propícháme párátkem. Na másle zpěníme 40 g posekané cibule, přidáme závitky, trochu posolíme a přikryté pomalu dusíme. Občas podlijeme vřelou vodou. Udušené závitky vybereme a zbavíme nití. Ve smetaně rozmícháme mouku, nalejeme do šňávy a necháme zavařit. Závitky vložíme do omáčky a podáváme.

SALÁT ZE SYROVÉ ZELENINY S JABLKY:

Mrkev - jablka - bílý jogurt.

300 g mrkve, 2 středně velká jablka, 200 ml bílého jogurtu.

Mrkev a jablka očistíme, oloupáme, nastroháme na hrubo,

přidáme jogurt, ochutíme trochou citrónové šťávy a 2 lžičkami medu.

ČERVENÁ ŘEPA - JABLKO - JOGURT:

2 středně velké čerstvé červené řepy, (300 g), 3 jablka, 200 ml bílého jogurtu, citrónová šťáva, případně 1 banán, 1-2 kávové lžičky medu. Červenou řepu a jablka očistíme a oloupáme, nastroháme. Přidáme jogurt, event. banán, přidáme citrónovou šťávu a jednu kávovou lžičku medu. Možné jsou tyto obměny: Bud' s křenem a jablečným octem, s trochou oleje a špetkou soli. Nebo se strouhanými vlašskými ořechy, citrónovou šťávou s troškou medu.

JABLKOVÝ CHLEBÍČEK KAKAOVÝ:

Půl kilogramu jablek, 80 g krupice, 4 vejce, 200 g práškového cukru, 80 g strouhanky, 20 g kakaa, půl bal. vanilkového cukru, citrónová kůra

Jablka očistíme, jemně nastroháme, přidáme krupici, a necháme stát. Žlutky a polovinu práškového cukru a rozmícháme do pěny. Přimícháme k nim jablka, strouhanku, kakao a strouhanou citrónovou kůru. Z bílků ušleháme tuhý sníh, zašleháme do něj druhou polovinu práškového cukru, vanilkový cukr a zlehka přimícháme k těstu. Chlebičkovou formu vymastíme, vysypeme strouhankou, vložíme do ní připravené těsto a ve vyhřáté troubě pomalu upečeme

LADIES FASHIONS & IMPORTED SHOES

La Dame
BOUTIQUE LTD.

2325 HURONTARIO ST. #14 (AT THE QUEENSWAY)
MISSISSAUGA, ONTARIO L5A 2E8

KAROL PASTORY 416-897-2865

Bus. (416) 656-7006

DUNDAS
AUTO
BODY

BODY, FENDER AND COMPLETE COLLISION SERVICE
PAINTING AND REFINISHING

330 Old Weston Rd., and St. Clair
Toronto, Ont., M6N 3A4

JOZEF PUZAR

Karol's haircutting and Herbal Health and Beauty products

16 RONCESVALLES AVE.
TORONTO, ONT., M6R 2K3

TEL.: 532-1715

Kennedy Travel Bureau Ltd.

424 BLOOR STREET W., TORONTO, ONT.

Návštěvy příbuzných z Československa
a cestování kamkoliv na světě
vám vybavíme k vaší spokojenosti.

Volejte nebo pište:
(416) 921-8945
921-3721

DANA NOHAVICA
Manager

CZECHOSLOVAK (TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

Kampelička

740 SPADINA AVENUE, TORONTO, ONT. M5S 2J2
(roh Spadina a Bloor) Tel.: (416) 925-0557

Uložte svoje peníze v Kampeličce!

Během prodeje CSB nabízíme:

- Term Deposit: Úrok vyšší o 0,5 % než CSB.
Minimální vklad \$ 1000-
Věcný dar podle výšky vkladu.
- Bond Busters: Úrok vyšší o 0,25 % než CSB.
Minimální vklad \$ 500-
Časově neomezená možnost výběru.
Plný úrok až do dne výběru.

CSB možno zakoupit v Kampeličce!

Přijďte, pište nebo volejte pro podrobnější informace

Otevřeno:	Pondělí, úterý a pátek	10-7
	úterý a středa	10-5
	sobota	10-2

Veškeré truhlářské a tesařské
práce vám kvalitně provede

Mirek Patava
241-7377

A z jiné strany

"Ti lidé, co tvrdí, že čas co nevidět vyprší pro Gorbačova a perestrojku, mohou mít pravdu. Gorbačov a jeho kolegové sebou musí pohnout, mají-li se vyvarovat prohlubování hospodářské krize a uchovat lidovou podporu pro hospodářskou reformu. Je k smutku, že není ničeho, čím by Spojené státy mohly Gorbačovovi přispět na pomoc na jeho cestě za modernějším hospodářským systémem."

Martin Feldstein, Financial
Post, Toronto

naše hlasy

Publishing and Printing by:
vydává a tiskne: MORAVIA PUBLISHING INC.

Publisher and Editor in-Chief:
Vydavatel a MILO KOMÍNEK
šéfredaktor:

Address: 2098 Dundas Street West,
Adresa: Toronto, Ont., Canada
M6R 1W9
Tel.: nebo FAX: (416) 533-4242

(Za podepsané články redakce neodpovídá.)

ROČNÍ PŘEDPLATNE:
Kanada \$ 15, USA \$ 18,
všechny zamořské státy lodní poštou \$ 20,
všechny zamořské státy leteckou poštou \$ 32.